

Отъ останалитѣ градове, находящи се подѣ никополския санджакъ-бей наравно съ Сливенъ, Х. Калфа изброява: Ески Джумая, Разградъ (Хезаръ или Хисаръ градъ), Търново, Русчукъ, Гюргево (Ерке-Къой (?), Еркьоки), Плѣвенъ (Пилавна), Ловечъ (Лофджа) Тутраканъ (Тоторканъ), Свищовъ (Систовъ), Рахово, Хуталиджъ (?), Поимия (?), Вратца (Уйварджа) и Чипровецъ (Джибра). Отъ размѣритѣ на тоя никополски санджакъ може да се заключи, че въ административно отношение въ него се криятъ нишки отъ заваренитѣ граници на шишмановото царство, въ което Сливенъ дѣйствително е влизалъ. И наистина, горнитѣ градове очертаватъ почти точно границитѣ на послѣдното шишманово царство (вѣроятно отъ 1388 г. до 1393). Инакъ мжно може да се обясни, защо отъ южнобългарскитѣ градове само Сливенъ влиза въ никополския санджакъ. Княжеството на Баликъ, Добротичъ и Иванко се очертава съ размѣритѣ на силистренския санджакъ. Отъ градоветѣ на югоизточна България, които сж влизали въ него, били Айтось, Анхияло и Месемврия. Бургасъ, съ останалитѣ пристанища, е влизалъ въ къркклисийския, а К-Агачъ — въ чирменския¹⁾.

Сливенско около половината на XVII-я вѣкъ и султанъ Мухамедъ IV.

Съ третята четвъртъ отъ XVII-я вѣкъ се завършва завоевателния гений на турцитѣ и почнува неудържимото разпадане на Турция. Прѣдставителъ на прѣходния периодъ между тия двѣ крайности е Мухамедъ IV, единъ отъ най-популярнитѣ турски султани между чужденцитѣ и поданицитѣ си. Съ послѣдния си и несполучливъ опитъ да прѣвземе

sec. ed., p. 126; „excellent sherbet“ (прѣвзходния шербетъ) въ Blount, a voyage into the Levant, London 1671, p. 55; D'Ohsson, IV, 49—50.

Дражитѣ шербетъ се срѣщатъ само въ Сливенъ. Мѣстото на днешната Градска градина се наричало Шербетликъ. Правениятъ отъ сливенци шербетенъ сиропъ — бимберисъ се носѣлъ на султана.

¹⁾ Всичко до тукъ казано, бидейки въ свѣзка съ името на Х. Калфа, е черпено отъ Хамеравия прѣводъ: Rumeli und Bosna (1812). Въ неточното издание на Новаковича (Београд, 1892 г.) Сливенъ е сжцо Ислимие или Селима.